

În literatură, ca 'n tóte, trebuie să fii omú de omeniă. Ai voiă să 'mprumuți câtú vrei, dérú spuindú de la cine și de unde, éru nu însușindu'ti d'a gata muncă străină. Cândú ai întrebuintatú cugetările și frasele altuia, ești datorú s'arėți și cartea din care le-ai luatú, însemnându, pe lângă numele scriitorului, pagina, anulú și ediția publicării.

Mărturescú că multora acéstă sistemă póte-li-se páré cam «pedantă», cam láudărósă. Mulți strigă că ce 'nsemnézá atâtea citații ș'atâtea note din atâția autori? Și, într'a lorú înțelėptă mâniă, se și scutescú d'a-le mai citi.

Și totuși, acésta e metoda sciinței, voiú să dicú a onestității literare, a buneí credințe. Căci numai printr'énsa dovedesci că nu âmblí cu șiólđa, căci numai astfelú potú ș'alții să te controle și să verifice adevėrulú celorú ce 'naintezi.

Și dec'acéstă regulă e neapărată pentru ori-ce scrieri, ea e și mai neapărată pentru cele de literatură poporară.

Ca să mă știú numai la proverbe, voiú dice că ele trebuiescú culese, cu multă răbdare, din scriitorii noștri vechi și noi. D-lú Hințescu a făcutú pré bine c'a urmatú ast-felú, adunându-le din cărțile mai multora. Pécátú énsé c'a uitatú să le menționeze 'n notă, cu pagina, edițiunea și numele fiă-căruia din cei ce i-au înlesnitú lucrarea.

Ași fi vrutú, adică, să sciú déca cutare proverbú e luatú din *Lepturariulú Românescú* alú réposatului Arune Pumnulú, séú din *Mo-*